

Dopis od Preláta (květen 2009)

Biskup Javier Echevarría nás v tyto dny žádá „kontemplovat Naši Paní, Matku Ježíše a Matku naši, vzatou s tělem a duší na nebesa... v radosti a slávě Vzkříšení.“

19.05.2009

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Letošní měsíc květen uplyne jako celek ve velikonočním období.
Radost ze vzkříšení Ježíše Krista

prostupuje životem Církve na zemi i na nebi. Je to ono *gaudium cum pace*, které všichni nyní prožíváme.

Je logické, že v těchto týdnech kontemplujeme Naši Paní, Matku Ježíše a Matku naši, vzatou s tělem i duší na nebesa a vidíme ji **v radosti a slávě Vzkříšení. Slzy prolité u paty kříže se proměnily v úsměv, který už nic nepotlačí, třebaže její mateřský soucit s námi zůstává nedotčen. Zásah Panny Marie do běhu dějin to dosvědčuje a nepřestává v Božím lidu vzbuzovat nezlomnou důvěru k ní: modlitba Memorare („Pamatuj“) velmi dobře vyjadřuje toto cítění. Maria miluje všechny své děti a soustředí svou pozornost zejména na ty, které jsou jako její Syn během pašijí obětí utrpení, miluje je jednoduše proto, že jsou její děti podle vůle Krista na kříži[1].**

Rozjímejme tato papežova slova s pohnutkou prohloubit naši zbožnost k Panně a dát jí nový jas. Motivy jsou jasné: Maria je Matkou Boží a Matkou naší. Z toho důvodu je pro nás potřebné pěstovat vroucí a něžnou mariánskou zbožnost, pevně zakotvenou v Božím Zjevení vykládaném církevním Magisteriem. Připomíná nám to milovaný don Álvaro v jednom dopise napsaném v roce 1987. Maje na zřeteli, že Mariino mateřské poslání odpovídá vznešenému Božímu záměru, nám řekl: „Je nepopiratelným faktem, že tam, kde se díky Kristově milosti a houževnaté a obětavé spolupráci evangelizátorů usadí Církev, tam je přítomna také Matka Církve (...). Důsledkem toho je zrození a rozvoj vděčnosti svaté Marii – raší plodná rostlina mariánské zbožnosti, jejímž zřetelným svědectvím jsou kostely a poutní místa, které jako zářící hvězdy pokrývají povrch zemí, ve kterých zakořenila víra, dávajíc tak

křesťanské existenci rozměr domova, který jen Nejsvětější Panna je schopna udržovat“[2].

Jak velkou pravdou jsou tato slova! Jako křesťané tvoříme jednu rodinu – svatou Církev –, ve které Ježíš Kristus je prvorozeným mezi mnoha bratry[3], ve které také nechybí přítomnost Matky, Nejsvětější Marie. Ježíš nám ukazuje cestu, po které je třeba jít, abychom došli ke svatosti k plnému ztotožnění se s Ním; a Panna nás dále podporuje na tomto putování, abychom dosáhli cíle: věčného života s Bohem a se všemi anděly a svatými.

Názorně to znázorňuje křesťanské umění, když věřícím předkládá k uctívání obraz Marie s Dítětem v náručí. Svým postojem a svým pohledem jakoby nám naše Matka naznačovala: pohlédni na mého Syna, tvého staršího Bratra a následuj ve všem jeho příkladu; jdi

po cestě, po které šel On; podporuj ve svém srdci touhu po vykoupení, která naplňovala také srdce Jeho; měj soucit se svými sestrami a bratry, tak jako on se slitovával se všemi.

V nejbližších dnech se tisíce a tisíce lidí vydají konat pouť na nejrůznějších místech světa, kde se uctívá Nejsvětější Panna, s přáním znovu se setkat s Ježíšem, podobat se mu stále více, následujícíce pozvání sv. Josemaríi, které učinil svým dcerám a synům v Opus Dei a mnoha dalším osobám. Květnová pouť se nám již nyní prezentuje jako radostná skutečnost, kterou bez halasu konáme jdouce ve stopách našeho Zakladatele na jeho první pouti roku 1935. ***Vážím si samozřejmě i ostatních veřejných projevů zbožnosti a mám je rád, ale osobně se raději snažím projevit Marii stejnou lásku a stejné nadšení prostřednictvím osobních návštěv, nebo jen v malých***

skupinách, s příchutí důvěrnosti[4].

Častokrát bude cílem této poutě místo blízké našemu bydlišti, možná nacházející se v tom samém městě, kde žijeme nebo v jeho okolí. V některých případech – myslím například na nemocné nebo nemohoucí – nebude ani možné opustit dům; nicméně i tak stojí za to uskutečnit květnovou pouť k Panně Marii. To důležité totiž nespočívá ve fyzickém přemístění se z jednoho místa na druhé, ale ve vnitřní cestě duše, která nás vede k tomu, abychom se více přiblížili k Marii a díky tomu i k Ježíši.

Papež Jan Pavel II. zdůrazňoval, že na mariánských místech roztroušených po celém světě se zažívá zvláštní přítomnost Matky. Je nám jasné, že počet těchto míst, která vytvářejí úžasnou rozmanitost, nemůžeme spočítat: od soukromých

kaplí a výklenků na ulicích, kde se objeví zářivý obraz Matky Boží, až po kaple a kostely postavené k její poctě. Přicházejí na mysl nicméně místa, kde lidé zažívají zvláštním způsobem přítomnost naší Matky: mariánská poutní místa. „Na všech těchto místech se uskutečňuje obdivuhodným způsobem tento jedinečný odkaz ukřižovaného Pána: tam se člověk cítí svěřen a odevzdán Marii a přichází, aby byl s Ní tak, jako je se svou vlastní matkou; otevírá jí své srdce a vypráví jí o všem: *přijímá ji do svého domu*, čímž se chce říci, že jí svěřuje všechny své problémy“[5].

Věřící přicházejí k Marii s touhou najít nebo posílit „víru a prostředky, které ji živí. Hledají svátosti Církve, zejména smíření s Bohem a eucharistický pokrm. A vracejí se posílení a vděční Paní, Matce Boží a Matce naší“[6].

Všichni máme tuto zkušenost. Kdo by nezakusil větší blízkost Boží poté, co navštívil Pannu s duchem modlitby a pokání, kterému nás naučil náš Otec? Kdo by se na vlastní oči nepřesvědčil o účinnosti tohoto obracení se na Marii pro znovuoživení víry nějaké osoby, která to potřebovala, pro její větší přiblížení se k Bohu, pro otevření širokých horizontů tomu, kdo se zdráhal přijmout volání Pána k štědrému odevzdání se? Ježíš si přeje, aby se nám jeho milosti dostávalo prostřednictvím Marie; proto ***není jedno, jestliže přestaneme navštěvovat poutní místa vztyčená láskou jejích dětí; není jedno projít bez povšimnutí kolem jejího obrazu, bez toho, abychom ji láskyplně pozdravili; není jedno, jestliže mine čas bez toho aniž bychom jí zazpívali něžnou serenádu svatého růžence, píseň víry, svatební píseň duše, která se setkává s Ježíšem prostřednictvím Marie***[7]. Pojdme

se zamyslet: jak mohu zlepšit pohledy na obrazy naší Matky? Jak vychutnávat každé Zdrávas Maria, Zdrávas Královno nebo *Regina caeli*? Mám předsevzetí mluvit s někým o Mariině lásce a o lásce k Marii?

Tyto i ostatní formy mariánské zbožnosti mohou dát význam a ráz měsíci květnu. To podstatné je přiblížit se více a více k Ježíši Kristu po stezce, kterou nám ukazuje Nejsvětější Matka. Každé setkání s Naší Paní se přeměňuje v pozvání *dívat se na Krista*. Jak řekl Benedikt XVI. na jednom mariánském poutním místě: **Tato pobídka hledajícímu člověku se přetváří vždy znovu ve spontánní prosbu, která se obrací zejména k Marii, jež nám darovala Krista jako svého Syna: „Ukaž nám Ježíše!“ Prosme takto z celého srdce dnes; prosme tak i jindy, niterně hledejme Vykupitelovu Tvář. „Ukaž nám Ježíše!“ Maria odpověděla tím, že**

**jej nejprve představila jako dítě.
Bůh se stal pro nás maličkým[8].**

Zastavme se ještě jednou u slov, která sv. Josemaría napsal ve třicátých letech minulého století a která pomohla miliónům lidí kráčet po cestě kontemplace v každodenním životě: ***chováš-li přání stát se velkým, učiň se malým. (...)***

Začátkem cesty, která má za cíl zbláznit se do Ježíše, je uvědomělá láska k Nejsvětější Panně Marii. – Chceš milovat Nejsvětější Pannu? – Nuže chod' s ní, zůstaň s ní. Jak? – Modli se dobře růženec Naší Paní[9].

Pozorné vnitřní rozvažování a modlitba tajemství růžence nám před oči klade úžasné momenty života Ježíše a Marie. Tímto způsobem se snáze udržíme na cestě vedoucí do nebe, napravujeme směr, když to bude potřeba, ukazujeme těm, kteří nás obklopují, jistou zkratku,

která ústí ve věčném štěstí. Při obdivování těchto scén, porozumíme, jak lidstvo započíná návrat k Bohu oním *fiat* pokorné služebnice Páně, a nachází cíl své cesty ve slávě té, která je celá svatá“[10].

Také můžeme dbát na další detaily lásky k Panně. Zastavím se znovu u jednoho zvyku zamilovaných osob, který sv. Josemaría rozšiřoval na všechny strany: zdravit láskyplně obrazy Naší Paní, které vidáme každý den – na ulici nebo na náměstí, uvnitř kostela, v místnosti našeho domu... – přidávající k tomuto pohledu nějakou střelnou modlitbu jako osobní vyjádření naší synovské lásky. Náš Otec se takto choval a kladl velký důraz na pozdravování obrazů Naší Paní v místech, kde pracoval nebo žil. Byly to projevy jeho synovské lásky, ve kterých se odrážely hlubiny jeho duše: pohledy plné bolesti, vděčnosti, prosby –

podle okolností –, ale vždy projevy opravdové lásky.

Také nám radil mít v aktovce nebo kapse nějaký obrázek Panny Marie – tak jako nosíme obrázky těch, které máme rádi – abychom ji vždy měli velmi blízko sebe a věnovali ji láskyplné pohledy. Cítilal touhu rozsévat po celém světě mariánské obrazy. *V Opus Dei* – říkával – ***projevujeme bez ustání svou lásku k Naší Paní šířením miliónů jejích obrázků po celém světě, podporující mariánskou zbožnost na všech kontinentech: v Evropě, Asii, Africe, Americe, Oceánii; vést touto cestou mladé, ale svobodně. Bez svobody, ne. Ale je to přirozené: jak bychom mohli nemilovat Matku Boží, která je Naší Matkou? Vždyť nadto ji potřebujeme! Já ji potřebuji. Jako malé dítětko, které když má strach z temnoty noci, zvolá: mami!; takto musím já***

*mnohokrát ze srdce volat, bez
zvuku slov: Matko!: mami,
neopouštěj mě. Takový je vnitřní
život: přirozený, jednoduchý.
Nemohu žít jiným způsobem:
musím žít jako člověk. A vedle
Boha, který je věčný, jsem stvoření,
které nestojí za nic[11].*

V jednom žalmu jsou slova, která
liturgie uplatňuje na Pannu Marii.
Žalmista, jenž zdáti vytušil toto
mateřské pouto, které pojí
Kristovu Matku a věřící lid,
prorokuje o Panně Marii: „*Velmoži
národa se ucházejí o tvůj
úsměv*“ (Žl 45,13). Takto křesťané,
povzbuzeni inspirovaným slovem
Písma, odedávna hledají tento
úsměv Naší Paní, onen úsměv,
který umělci ve středověku
dovedli tak podivuhodně znázornit
a ocenit. Tento Mariin úsměv je
pro všechny, potvrzuje papež
Benedikt XVI.; ale přesto je určen
obzvláště těm, kteří trpí, aby v

něm mohli najít útěchu a oporu. Hledat Mariin úsměv není otázkou zbožného či zastaralého sentimentalismu. Je to spíše ten správný výraz živého a hluboce lidského vztahu, který nás pojí s tou, kterou nám Kristus daroval jako Matku[12].

Doporučujeme Naší Paní všechny osoby, které trpí na duši nebo na těle: nemocné, ty, kteří se cítí samotní nebo opuštění, ty, kteří jsou postiženi živelnými pohromami, ty, kteří zakoušejí pronásledování a násilí všeho druhu... Nikdo nemůže zůstat mimo naši modlitbu.

Modleme se zvláště – připomínám vám to každý měsíc, protože je to věc vždy potřebná – za osobu a úmysly papeže; nyní za plody jeho cesty do Svaté země ve dnech 8. až 15. tohoto měsíce. Odporučujte také ty věřící Prelatury, kteří 23. května obdrží kněžské svěcení v předvečer

slavnosti Nanebevstoupení Páně, která se v mnoha zemích bude slavit v neděli 24. května. Prosme Ducha svatého při příležitosti blížící se slavnosti Letnic poslední den května, aby hojně vylil své dary na Církev a na svět a aby otevřel srdce všech pro jejich přijetí.

Před několika dny jsem se vrátil z cesty do Japonska a Taiwanu, kde jsem se opět přesvědčil, že duch Opus Dei zapouští kořeny ve všech rasách a kulturách. V obou zemích, kromě toho, že jsem si byl vědom doprovodu a modliteb vás všech, jsem prožil – vedle mnoha věcí – dvě velké radosti. První v Nagasaki při návštěvě poutního místa Oura, kde se uctívají mučedníci této země a kde se udržuje živá a láskyplná vzpomínka na ty, kteří si uchovali svou víru navzdory tvrdému pronásledování. Druhou v Taipei, kde jsem mohl být účasten výstavu a požehnání Nejsvětější Svátostí – vstoupili jsme

do kostela, kde se nachází obraz
Panny Marie Putující a ocitli jsme se
uprostřed probíhajícího liturgického
aktu – v chrámu zaplněném lidmi.
Na obou místech vyvěrá s
jednoduchostí přesvědčení, že máme
přinést Ježíše spolu s Marií až do
posledního koutu celého světa.
Vzdávejte spolu se mnou díky
Nejsvětější Trojici, prameni
veškerého dobra a Naší Matce Panně
Marii, jejímž prostřednictvím
dostáváme všechny milosti. A také sv.
Josemaríovi – 17. května je výročí
jeho blahořečení – za to, že byl
věrným nástrojem Pána pro
uskutečnění tak vydatné setby
svatosti, doktríny a lásky v každé
zemi.

S láskou vám žehná

Váš Otec

+ Javier

V Římě dne 1. května 2009

[1] BENEDIKT XVI., *Homilie v Lurdech*, 15-IX-2008.

[2] DON ÁLVARO, *Dopis*, 31-V-1987, č. 8.

[3] Srov. Řím 8, 29.

[4] Sv. JOSEMARÍA, *Jít s Kristem*, č. 139.

[5] JAN PAVEL II. *Homilie ve Fatimě*, 13-V-1982.

[6] JAN PAVEL II. *Homilie v Aparecidě*. 4-VII-1980.

[7] Sv. JOSEMARÍA, *Panna ze Sloupu*, text převzatý z „Libro de Aragón“, Zaragoza 1976.

[8] BENEDIKT XVI., *Homilie v Mariazell*, 8-IX-2007.

[9] Sv. JOSEMARÍA, *Svatý růženec*, čtenáři.

[10] PAVEL VI., Apoštolská exhortace *Marialis cultus*, 2-II-1974, č. 28.

[11] sv. JOSEMARÍA, *Poznámky z besedy*, 7-IV-1974.

[12] BENEDIKT XVI., *Homilie v Lurdech*, 15-IX-2008.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-kveten-2009/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-kveten-2009/) (07.03.2026)